

Officiel meddelelse fra Sundhedsstyrelsen

Vedrørende unødigt forhaling af udfærdigelse af lægeerklæringer til offentlige myndigheder

Sundhedsstyrelsen modtager med jævne mellemrum henvendelser fra kommuner, der ønsker at anmelde en læge for langsommelighed med udfærdigelse af lægeerklæringer til brug i kommunernes sager om pension og anden offentlig hjælp.

Reglerne om udfærdigelse af lægeerklæringer findes i lægelovens § 8 og Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 212 af den 20. juni 1935 angående almindelige regler for afgivelse af lægeerklæringer. Heraf fremgår blandt andet, at læger skal udvise den fornødne omhu og uhildethed ved udfærdigelse af lægeerklæringer, jf. lægelovens § 8, stk. 1, og at en læge har pligt til på begæring fra en offentlig myndighed at afgive attest til offentligt brug i sager om pension eller anden offentlig hjælp om de lægelige iagttagelser, som lægen er i stand til at meddele oplysning om vedrørende en af lægen undersøgt eller behandlet person, jf. lægelovens § 8, stk. 3.

Forpligtelsen til at afgive erklæringer til offentlige myndigheder omfatter kun oplysninger, som lægen allerede ligger inde med, og som er nødvendige for den offentlige myndigheds beslutning. Efter Sundhedsstyrelsens opfattelse omfatter en læges forpligtelse i henhold til denne bestemmelse således ikke anmodninger fra sociale myndigheder vedrørende generelle helbredserklæringer, medmindre udfærdigelsen heraf kan ske på baggrund af de oplysninger, som lægen allerede har om den pågældende. Har lægen påtaget sig at udfærdige en generel helbredserklæring, skal dette imidlertid ske i overensstemmelse med lægelovens bestemmelser om afgivelse af erklæringer. Lægen må, i tilfælde af at lægen ikke ønsker eller har mulighed for at fremskaffe de fornødne supplerende oplysninger om sin patient og afgive attest herom, meddele den rekvirerende offentlige myndighed dette snarest muligt efter at have modtaget anmodningen.

Der er ikke i reglerne fastsat nogen egentlig tidsfrist for udfærdigelse af lægeerklæringer til offentlige myndigheder. I den generelle bestemmelse i bekendtgørelsens § 7 står blot, at lægens erklæring ikke må unødigt forhales efter stedfunden undersøgelse. I de sager, hvor lægen er forpligtet til at afgive erklæring, ligger lægen imidlertid allerede inde med de nødvendige oplysninger. Der står heller ikke i reglerne noget om, hvor længe en læge må være om at få foretaget de nødvendige undersøgelser i de tilfælde, hvor lægen påtager sig at udfærdige en helbredserklæring, der forudsætter indhentelse af yderligere oplysninger.

Det er imidlertid efter Sundhedsstyrelsens opfattelse ikke acceptabelt, at de offentlige myndigheder og ikke mindst patienterne skal vente unødigt længe på de lægelige oplysninger, som skal indgå i beslutningsgrundlaget vedrørende deres ansøgninger om offentlige ydelser, som det i nogen tilfælde sker. Sundhedsstyrelsen skal på denne baggrund herved præcisere, hvad der efter styrelsens opfattelse skal til for, at lægerne i disse sager udviser den fornødne omhu i relation til håndteringen af disse anmodninger.

Når en læge modtager en anmodning fra en offentlig myndighed om udfærdigelse af en erklæring vedrørende en af lægens patienter til brug for myndighedens vurdering af, om og i givet fald i hvilket omfang den pågældende er berettiget til pension eller anden offentlig

hjælp, bør lægens erklæring efter Sundhedsstyrelsens opfattelse fremsendes til den offentlige myndighed snarest belejligt og senest 8 uger efter at lægen har modtaget anmodningen.

Såfremt der er en rimelig grund til, at dette ikke kan lade sig gøre, bør lægen snarest muligt gøre den rekvirerende myndighed opmærksom herpå med angivelse af, hvornår erklæringen kan forventes fremsendt, således at myndigheden kan vurdere, om man ønsker at afvente erklæringen, eller om man fx vil søge oplysningerne indhentet andetsteds fra eller revidere omfanget af anmodningen. Skyldes forsinkelsen, at lægen ikke inden for denne frist kan fremskaffe de fornødne oplysninger til at udfærdige en fyldestgørende erklæring, må lægen anmode myndigheden om at tage stilling til, om man ønsker en erklæring på det foreliggende grundlag med de forbehold, det indebærer, eller om myndigheden er indstillet på at afvente, at mere fyldestgørende oplysninger foreligger. Er lægens henvendelser til den offentlige myndighed om erklæringsanmodningen ikke skriftlige, bør det efter styrelsens opfattelse fremgå af journalen, hvornår lægen har kontaktet myndigheden herom, og hvad der er aftalt.

Sundhedsstyrelsen
Michael von Magnus